

Sygn. akt II K 168/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 02 marca 2017 r.

Sąd Rejonowy w Legionowie II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: SSR Tomasz Kosiński

Protokolant: Marta Czapska

w obecności oskarżyciela : Prokuratora Anny Jeznach – Żeromskiej

po rozpoznaniu dnia 14 października 2016 r. , 01 grudnia 2016 r. , 24 stycznia 2017 r. i 02 marca 2017 r. na rozprawie w Legionowie sprawy :

T. G. (1) , syna R. i G. z d. G. , ur. (...) w E. ,

oskarżonego o to, że :

1. W okresie od dnia 22 czerwca 2015 roku do dnia 19 października 2015 roku w miejscowości L. woj. (...) i w miejscowości T. woj. (...) - (...) dokonał przywłaszczenia pozostawionego w jego samochodzie przez P. S. telefon komórkowy marki H. (...) o wartości 500 zł w ten sposób , że odmówił zwrotu przedmiotowego telefonu na żądanie pokrzywdzonego i przekazał go do użytkowania swojej żonie S. G. (1) , czym działał na szkodę P. S.

tj. o czyn z art. 284 § 1 k.k.

2. w dniu 23 czerwca 2015 roku w miejscowości L. , województwo (...) , spowodował u P. S. obrażenia ciała w postaci złamania przekrętarzowego kości udowej lewej , w ten sposób że podczas kłótni w lokalu mieszkalnym popchnął pokrzywdzonego i przewrócił go na podłogę w przedpokoju , po czym kopał go po nogach i w okolicy miednicy , a następnie podniósł pokrzywdzonego za ubrania , przeciągnął z mieszkania na klatkę schodową i oparł go o ścianę , a które to obrażenia spowodowały naruszenie czynności narządu ciała w/w pokrzywdzonego i rozstrój jego zdrowia na okres powyżej 7 dni

tj. o czyn z art. 157 § 1 k.k.

1. Oskarżonego T. G. (1) w ramach czynu zarzucanego mu w pkt. 1 zarzutów uznaje za winnego tego że w okresie od dnia 22 czerwca 2015 roku do dnia 19 października 2015 roku w miejscowości L. woj. (...) i w miejscowości T. woj. (...) - (...) dokonał przywłaszczenia pozostawionego w jego samochodzie przez P. S. telefon komórkowy marki H. (...) o wartości 500 zł w ten sposób , że odmówił zwrotu przedmiotowego telefonu na żądanie pokrzywdzonego i przekazał go do użytkowania swojej żonie S. G. (1) , czym działał na szkodę P. S. to jest popełnienia czynu z art. 119 § 1 k.w. i za to na podstawie art. 119 § 1 k.w. skazuję go na karę grzywny w kwocie 500 (pięćset) złotych ;

2. Oskarżonego T. G. (1) uznaje za winnego popełnienia czynu zarzucanego mu w pkt. 2 zarzutów i za to na podstawie art. 157 § 1 k.k. skazuję go na karę 8 (ośmiu) miesięcy pozbawienia wolności ;

3. Na podstawie art. 46 § 1 k.k. wobec skazania za czyn opisany w pkt. 2 wyroku zasadza od oskarżonego T. G. (1) na rzecz pokrzywdzonego P. S. zadośćuczynienie za doznaną krzywdę w kwocie 5000 (pięć tysięcy) złotych;

4. Na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. zwalnia oskarżonego T. G. (1) w całości od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych.

UZASADNIENIE

Na podstawie całokształtu okoliczności ujawnionych w toku rozprawy głównej Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

P. S. i oskarżony T. G. (1) poznali się na początku czerwca 2015 r. podczas pracy na budowach na terenie W. . Wobec faktu iż P. S. był osobą bezdomną oskarżony T. G. (1) w połowie czerwca 2015 r. zaproponował mu by zamieszkał razem z nim w mieszkaniu przy ul. (...) w L. , woj. (...) , które wynajmował od P. K. u którego był zatrudniony .

W dniu 19 czerwca 2015 r. P. S. postanowił nabyć nowy telefon komórkowy . W tym celu razem z oskarżonym T. G. (1) udał się do salonu (...) przy ul. (...) w L. , woj. (...) . W salonie tym P. S. zawarł umowę o świadczenie usług telekomunikacyjnych nr (...) i w związku z tym nabył telefon komórkowy marki H. o wartości 500 zł . Przed przyjściem do salonu (...) i zawarciem tej umowy oskarżony T. G. (1) wystawił P. S. fikcyjne zaświadczenie o zatrudnieniu potwierdzające zatrudnienie P. S. w firmie oskarżonego T. G. (1) . W salonie (...) oskarżony T. G. (1) by pokrzywdzony P. S. mógł zawrzeć tą umowę spłacił zadłużenie P. S. wobec tej sieci komórkowej w kwocie 100 zł. P. S. telefon komórkowy marki H. nabył dla siebie i nie miał zamiaru go nikomu sprzedawać . Jednak gdy wracali z salonu (...) pokrzywdzony P. S. telefon komórkowy marki H. wraz z opakowaniem zostawił w samochodzie oskarżonego T. G. (1) . Oskarżony T. G. (1) ten telefon marki H. , który P. S. zostawił w jego samochodzie zabrał tego dnia do domu w miejscowości T. , woj. (...) - (...) , gdzie pojechał na weekend . Następnie oskarżony T. G. (1) ten telefon marki H. przekazał do użytkowania swojej żonie S. G. (1) , twierdząc iż otrzymał go od osoby która zawarła umowę z siecią komórkową . Po powrocie do L. w dniu 22 czerwca 2015 r. oskarżony T. G. (1) powiedział P. S. że ten telefon marki H. się lekko uszkodził i w zamian za niego kupi mu inny oraz zwrócił P. S. kartę SIM z tego telefonu . Oskarżony T. G. (1) nigdy nie oddał P. S. tego telefonu marki H. jak i też w zamian nie dał mu żadnego innego telefonu oraz nie zapłacił za ten telefon żadnej kwoty pieniędzy pokrzywdzonemu .

Gdy w dniu 23 czerwca 2015 r. po pracy P. S. będąc po wpływie alkoholu wrócił do mieszkania w L. przy ul. (...) , które wynajmował oskarżony T. G. (1) a w którym pozwolił mu mieszkać, doszło do kłótni pomiędzy nim a oskarżonym dotyczącej zwrotu tego telefonu. Podczas tej kłótni oskarżony T. G. (1) stwierdził że nie odda P. S. żadnego telefonu , a następnie w przedpokoju pchnął P. S. kilka razy na ścianę i wyrzucił go na podłogę . Gdy pokrzywdzony P. S. upadł na podłogę oskarżony T. G. (1) kilka razy kopnął P. S. w nogę i biodro . Następnie oskarżony T. G. (1) kazał P. S. mu opuścić to mieszkanie . Jednak ze względu na ból lewej nogi P. S. nie mógł się on podnieść z podłogi. Dlatego oskarżonym T. G. (1) podniósł go za ubranie z podłogi i przeciągnął przez otwarte drzwi na korytarz klatki schodowej i położył go na podłodze . Następnie oskarżony T. G. (1) wyrzucił na klatkę schodową torbę z rzeczami P. S. i zamknął drzwi do mieszkania . Po pewnym czasie na klatkę schodową wszedł A. M. (1) mieszkający w sąsiednim mieszkaniu przy ul. (...) , który wracał ze spaceru z psem . A. M. (2) zobaczył leżącego na podłodze klatki schodowej P. S. który miał nienaturalnie wygiętą lewą nogę i biodra . P. S. poinformował go że został pobity przez oskarżonego T. G. (1) i poprosił by A. M. (2) wezwał karetkę pogotowia . Po przyjeździe kartki pogotowia na miejsce zdarzenia przyjechał również patrol policji z KPP w L. w składzie (...) . Ze względu na odniesione obrażenia pokrzywdzony P. S. został przewieziony przez karetkę pogotowia do Szpitala (...) w W..

W wyniku przedmiotowego zdarzenia w dniu 23 czerwca 2015 r. pokrzywdzony P. S. doznał obrażeń ciała w postaci złamanie przezkrętarzowe kości udowej lewej stanowiącego naruszenie czynności ciała lub rozstrój zdrowia na czas powyżej 7 dni w myśl art. 157 § 1 k.k. (k. 24 zb. A) .

Oskarżony T. G. (1) ma ukończone 43 lat, jest żonaty , prowadzi własną działalność gospodarczą i uzyskuje dochód w wysokości 6000 zł , ma na utrzymaniu żonę i 6 dzieci , był wielokrotnie karany (k. 70) , nie był leczony psychiatrycznie ani odwykowo.

Sąd powyższy stan faktyczny ustalił na podstawie następujących dowodów : częściowo wyjaśnień oskarżonego T. G. (2) (k. 82-85 zb. A i k. 20-21) , zeznań świadków: P. S. (k. 1-2 , k. 48-49 , k. 60 i k. 93 zb. C oraz k. 63- 64) , R. N. (k. 99 zb. C) , S. G. (2) (k. 65 zb. C i k. 32-33) , A. M. (1) (k. 50, k. 89-90 zb. C i k. 33-34) , S. G. (1) (k. 35-36 zb. C) i P. K. (k. 21-22 zb. C) , dokumentacji leczenia P. S. (k. 3, 56, 61 zb. A) , kopii umowy o świadczenie usług telekomunikacyjnych (k. 6-14 zb. A) , notatki urzędowej (k. 20 zb. A) , opinii biegłego sądowego (k. 24 zb. A) , notatki urzędowej (k. 26 zb. A) , protokołu zatrzymania rzeczy (k. 38-40 zb. A) , protokołu oględzin rzeczy (k. 45 zb. A) , postanowienia w przedmiocie dowodów rzeczowych (k. 46-47 zb. A) , wydruku interwencji (k. 51 zb. A) , pokwitowania (k. 62 zb. A) , karty karnej (k. 62A-62B zb. A) , notatki urzędowej (k. 63 zb. A) , kopia notatnika służbowego (k. 67-70 zb. A) , informacji o dochodach (k. 76-78 zb. A) , wywiadu środowiskowy (k. 80 i k 86 zb. A) , odpisu wyroku (k. 101 zb. A) , uzupełniającej opinii biegłego (k. 102-103 zb. A) , karty karnej (k. 14) i karty karnej (k. 70) .

Oskarżony T. G. (1) stanął pod zarzutami , iż

1. W okresie od dnia 22 czerwca 2015 roku do dnia 19 października 2015 roku w miejscowości L. woj. (...) i w miejscowości T. woj. (...) - (...) dokonał przywłaszczenia pozostawionego w jego samochodzie przez P. S. telefon komórkowy marki H. (...) o wartości 500 zł w ten sposób , że odmówił zwrotu przedmiotowego telefonu na żądanie pokrzywdzonego i przekazał go do użytkowania swojej żonie S. G. (1) , czym działał na szkodę P. S.

tj. o czyn z art. 284 § 1 k.k.

2. w dniu 23 czerwca 2015 roku w miejscowości L. , województwo (...) , spowodował u P. S. obrażenia ciała w postaci złamania przekrętarzowego kości udowej lewej , w ten sposób że podczas kłótni w lokalu mieszkalnym popchnął pokrzywdzonego i przewrócił go na podłogę w przedpokoju , po czym kopał go po nogach i w okolicy miednicy , a następnie podniósł pokrzywdzonego za ubrania , przeciągnął z mieszkania na klatkę schodową i oparł go o ścianę , a które to obrażenia spowodowały naruszenie czynności narządu ciała w/w pokrzywdzonego i rozstrój jego zdrowia na okres powyżej 7 dni

tj. o czyn z art. 157 § 1 k.k.

Oskarżony T. G. (1) w postępowaniu przygotowawczym i na rozprawie przed Sądem nie przyznał się do popełnienia zarzucanych mu czynów (k. 82-85 zb. A i k. 20) . Oskarżony T. G. (1) wyjaśnił iż pokrzywdzonego P. S. poznał gdy razem pracowali na budowach w W. zatrudniani przez P. K. . Z dalszych wyjaśnień oskarżonego T. G. (1) wynika iż P. K. wynajął mu również mieszkanie w L. przy ul. (...) gdzie przez 3 dni mieszkał również pokrzywdzony P. S. . Oskarżony T. G. (1) wskazał iż pokrzywdzony P. S. zawarł umowę z operatorem T- M. świadczenie usług telekomunikacyjnych z abonamentem 50 zł i w ramach tej umowy nabył telefon komórkowy H. . Za ten telefon kwotę 100 zł zapłacił oskarżony gdyż P. S. miał jakieś zadłużenie u tego operatora. Przed zawarciem tej umowy o świadczenie usług telekomunikacyjnych oskarżony T. G. (1) wystawił P. S. fikcyjne zaświadczenie iż jest on zatrudniony w jego firmie . Z dalszych wyjaśnień oskarżonego T. G. (1) wynika iż on nie przywłaszczył tego telefonu H. lecz pokrzywdzony P. S. sprzedał mu go za kwotę 400 zł , a on dał go swojej żonie S. G. (1) . Jeżeli chodzi o wydarzenia z dnia 23 czerwca 2015 r. to oskarżony T. G. (1) wskazał iż tego dnia pokrzywdzony P. S. przyszedł do mieszkania w L. przy ul. (...) mocno pijany , doszło do kłótni pomiędzy nimi podczas której oskarżony wyrzucił P. S. z mieszkania . Oskarżony T. G. (2) zaprzeczył by podczas tej kłótni w mieszkaniu wyrzucił P. S. na podłogę , a następnie bił go i kopał. Oskarżony T. G. (1) wskazał iż po tym gdy wyrzucił P. S. z mieszkania ten celowo uderzył głową o skrzynkę na listy , następnie sam upadł na podłogę klatki schodowej . Sytuację tą miał widział sąsiad mieszkający w mieszkaniu naprzeciwko. Następnie oskarżony T. G. (1) opisał jaki przebieg miała interwencja policji wezwanej w związku z tym zdarzeniem (k. 82-85 zb. A i k. 20-21) .

Sąd dał wiarę wyjaśnieniom oskarżonego T. G. (2) w niewielkim zakresie w którym przyznał iż pokrzywdzony P. S. zawarł umowę o świadczenie usług telekomunikacyjnych z T-Mobil na podstawie wystawionego przez niego fikcyjnego zaświadczenia o zatrudnieniu pokrzywdzonego w jego firmie . Na wiarę zasługuje również ta część wyjaśnień oskarżonego T. G. (1) w której stwierdził iż w ramach tej umowy pokrzywdzony P. S. nabył telefon komórkowy marki H. i to on zapłacił za ten telefon kwotę 100 zł , pokrywając zadłużenie pokrzywdzonego P. S. wobec tego operatora

komórkowego . Sąd dał również wiarę tej części wyjaśnień oskarżonego T. G. (1) w której przyznał iż w dniu 23 czerwca 2015 r. wyrzucił pokrzywdzonego P. S. , który znajdował się pod wpływem alkoholu, z mieszkania w L. na ul. (...). W tym zakresie wyjaśnienia oskarżonego T. G. (1) są jasne , dokładne i korespondują z całością zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego zwłaszcza z zeznaniami świadków : P. S. (k. 1-2 , k. 48-49 , k. 60 i k. 93 zb. C oraz k. 63-64), R. N. (k. 99 zb. C) , S. G. (2) (k. 65 zb. C i k. 32-33) , A. M. (1) (k. 50, k. 89-90 zb. C i k. 33-34) , S. G. (1) (k. 35-36 zb. C) i P. K. (k. 21-22 zb. C) w zakresie jakim Sąd dał im wiarę .

Sąd nie dał w pozostałym zakresie wiary wyjaśnieniom oskarżonego T. G. (1) zwłaszcza odnośnie faktu iż nie przywłaszczył on telefonu komórkowego marki H. będącego własnością pokrzywdzonego P. S. oraz że to nie on w dniu 23 czerwca 2015 r. spowodował obrażenia ciała u P. S. jako niejasnym , nielogicznym , wewnętrznie sprzecznym i nakierowanym na pomniejszenie swojej winy. Należy wskazać iż z zeznań pokrzywdzonego P. S. (k. 1-2 , k. 48-49 , k. 60 i k. 93 zb. C oraz k. 63-64) wynika wprost iż telefon komórkowy marki H. wraz z opakowaniem zostawił w dniu 19 czerwca 2015 r. w samochodzie oskarżonego T. G. (1) który go zabrał tego dnia na weekend do E. , a później odmówił jego zwrotu . Po powrocie do L. w dniu 22 czerwca 2015 r. oskarżony T. G. (1) powiedział mu że ten telefon marki H. się lekko uszkodził i w zamian za niego kupi mu inny oraz zwrócił mu kartę SIM z tego telefonu. Następnie oskarżony T. G. (1) nigdy nie oddał mu tego telefonu marki H. , czy też w zamian nie dał mu żadnego innego telefonu i nie zapłacił za ten telefon żadnej kwoty pieniędzy . Fakt ten potwierdzając pośrednio zeznania świadka S. G. (1) – żony oskarżonego z których wynika iż telefon komórkowy marki H. otrzymała od swojego męża , który dostał ten telefon od jakiegoś mężczyzny który wcześniej wziął go na abonament w sieci komórkowej (k. 35-36 zb. C). Należy wskazać iż z zeznań świadka S. G. (1) nie wynika by oskarżony T. G. (1) kupił ten telefon od P. S. za łączną kwotę 500 zł , jak twierdzi w swoich wyjaśnieniach .

Ponadto zebrany w sprawie materiał dowodowy nie potwierdził wersji przedstawionej przez oskarżonego T. G. (1) iż obrażenia ciała u P. S. powstały w wyniku działania samego pokrzywdzonego który celowo po wyrzuceniu go z mieszkania przez oskarżonego miał uderzyć głową o skrzynkę na listy , a następnie sam upaść na podłogę klatki schodowej co miał widzieć sąsiad A. M. (3) . Należy wskazać iż zeznań świadka P. S. (k. 1-2 , k. 48-49 , k. 60 i k. 93 zb. C oraz k. 63-64) wynika kategorycznie iż gdy w dniu 23 czerwca 2015 r. po pracy będąc pod wpływem alkoholu wrócił do mieszkania w L. przy ul. (...) które wynajmował oskarżony T. G. (1) , gdzie doszło do kłótni pomiędzy nim a oskarżonym dotyczącej zwrotu tego telefonu, podczas której oskarżony pchnął go kilka razy na ścianę i wyrzucił na podłogę , a gdy pokrzywdzony P. S. upadł na podłogę kilka razy kopnął go w nogę i biodro . Następnie oskarżony T. G. (1) kazał mu opuścić to mieszkanie , jednak ze względu na ból nogi nie mógł się on podnieść z podłogi , dlatego oskarżonym podniósł go za ubranie i wyrzucił przez otwarte drzwi na korytarz klatki schodowej . Należy wskazać iż z zeznań świadka A. M. (3) (k. 50, k. 89-90 zb. C i k. 33-34) wynika kategorycznie że nie był świadkiem zdarzenia polegającego na tym iż pokrzywdzony P. S. w jego obecności sam uderzył głową o skrzynkę na listy a następnie upadł na podłogę klatki schodowej. Z zeznań świadka A. M. (3) wynika iż gdy wracał ze spaceru z psem na klatkę schodowej obok swoich drzwi zobaczył leżącego pokrzywdzonego P. S. , który poprosił go żeby wezwał pogotowie bo oskarżony T. G. (1) złamał mu nogę i wyrzucił z mieszkania . Ponadto należy wskazać iż z opinii biegłego M. R. w dniu 01 września 2015 r. nie wynika by pokrzywdzony P. S. odniósł jakikolwiek obrażeń głowy (k. 24 zb. A) , który musiały by powstać w sytuacji gdyby ten uderzył sam celowo o skrzynkę na listy , jak twierdzi oskarżony w swoich wyjaśnieniach . Ponadto z uzupełniającej opinii pisemnej sporządzonej przez biegłego M. R. w dniu 05 lutego 2016 r. wynika iż okolicznością bardziej prawdopodobną powstania obrażeń u pokrzywdzonego są okoliczności podane przez P. S. . W opinii biegłego powstanie obrażeń u pokrzywdzonego w ten sposób , że pokrzywdzony uderzył głową o skrzynki na listy i przewrócił się jest mniej prawdopodobna. W opinii biegłego obrażenia jakich doznał pokrzywdzony P. S. powstały najprawdopodobniej w mechanizmie upadku na lewy bok i uderzenia okolica biodra lewego o twarde podłoże (k. 102-103 zb. A). Fakt ten potwierdza wersje zdarzeń przedstawioną przez świadka P. S. w jego zeznaniach w zakresie jakim Sąd dał im wiarę .

Wyżej wskazane fakty dyskwalifikują prawdziwość wyjaśnień oskarżonego T. G. (1) w zakresie jakim Sąd nie dał im wiary .

Sąd dał w całości zeznaniom świadków : P. S., R. N., S. G. (2), A. M. (1), S. G. (1) i P. K. jako jasnym dokładnym , spójnym , logicznym i korespondującym z całością zebranego w sprawie materiału dowodowego .

Z zeznań świadka P. S. pokrzywdzonego w niniejszej sprawie wynika iż w dniu 19 czerwca 2015 r. zawarł w salonie (...) przy ul. (...) w L. umowę o świadczenie usług telekomunikacyjnych i w związku z tym nabył telefon komórkowy marki H. o wartości 500 zł . Wcześniej oskarżony T. G. (1) wystawił mu fikcyjne zaświadczenie o zatrudnieniu potwierdzające zatrudnienie go w firmie oskarżonego . Z zeznań świadka P. S. wynika iż telefon ten nabył dla siebie . Jednak gdy wracali z salonu telefon ten wraz z opakowaniem zostawił w samochodzie oskarżonego T. G. (1) , a ten zabrał ten telefon tego dnia do domu do E. , gdzie pojechał na weekend. Po powrocie do L. w dniu 22 czerwca 2015 r. oskarżony T. G. (1) powiedział mu że ten telefon się lekko uszkodził i w zamian za niego kupi mu inny oraz zwrócił mu kartę sim z tego telefonu . Zeznań świadka P. S. wynika iż oskarżony T. G. (1) nigdy nie oddał mu jednak tego telefonu marki H. i nie dał mu w zamian żadnego innego telefonu , jak i nie zapłacił za ten telefon żadnej kwoty pieniędzy . Gdy w dniu 23 czerwca 2015 r. po pracy będąc po wpływie alkoholu wrócił do mieszkania w L. przy ul. (...) które wynajmował oskarżony T. G. (1) , a w którym pozwoił mu mieszkać , doszło do kłótni pomiędzy nim a oskarżonym dotyczącej zwrotu tego telefonu. Podczas tej kłótni oskarżony T. G. (1) stwierdził że nie odda mu żadnego telefonu następnie w przedpokoju pchłą go kilka razy na ścianę i wyrzucił na podłogę , a gdy pokrzywdzony P. S. upadł na podłogę kilka razy kopnął go w nogę i biodro . Z dalszych zeznań świadka P. S. wynika iż oskarżony T. G. (1) kazał mu opuścić to mieszkanie . Jednak ze względu na ból nogi nie mógł się on podnieść z podłogi, dlatego oskarżonym T. G. (1) podniósł go za ubranie i wyrzucił przez otwarte drzwi na korytarz klatki schodowej , a następnie wyrzucał tam jego torbę z rzeczami i zamknął drzwi do mieszkania . Świadek P. S. wskazał iż poprosił sąsiada który mieszkał w mieszkaniu obok i wracał do mieszkania żeby wezwał pogotowie i powiedział mu co się stało. Następnie świadek P. S. opisał jakie obrażenie doznał w wyniku pobicia go przez oskarżonego T. G. (1) (k. 1-2 , k. 48-49 , k. 60 i k. 93 zb. C oraz k. 63-64).

Z zeznań świadka R. N. (k. 99 zb. C) i S. G. (2) (k. 65 zb. C i k. 32-33) – funkcjonariuszy Policji z KPP w L. wynika jaki był przebieg interwencji w dniu 23 czerwca 2015 r. w L. przy ul. (...) . Z zeznań tych świadków wynika iż na miejsce zdarzenia przybyli gdy karetka pogotowia udzielała pomocy lekarskiej P. S. . Ten nie powiedział jednak im w jaki sposób doznał obrażeń ciała . Natomiast będący na miejscu interwencji oskarżony T. G. (1) oświadczył iż P. S. wrócił do mieszkania pod wpływem alkoholu dlatego wyprosił go z mieszkania .

Z zeznań świadka A. M. (1) wynika iż w gdy wracał ze spaceru z psem na klatce schodowej obok swoich drzwi zobaczył leżącego pokrzywdzonego P. S. . P. S. poprosił go żeby wezwał pogotowie bo oskarżony T. G. (1) złamał mu nogę i wyrzucił z mieszkania . Z zeznań świadka A. M. (1) wynika iż pokrzywdzony P. S. leżał na plecach i miał wykrzywioną nogę oraz biodro a obok niego leżała torba oraz że pokrzywdzony powiedział że oskarżony T. G. (2) kopnął go w kolano . Natomiast gdy z mieszkania wyszedł oskarżony T. G. (1) stwierdził iż P. S. próbował go okraść (k. 50 , k. 89-90 zb. C i k. 33-34).

Z zeznań świadka S. G. (1) – żony oskarżonego T. G. (2) wynika iż telefon komórkowy marki H. otrzymała od swojego męża. Z tego co wie jej mąż – oskarżony T. G. (2) dostał ten telefon od jakiegoś mężczyzny który wcześniej wziął go na abonament w sieci komórkowej (k. 35-36 zb. C).

Natomiast z zeznań świadka P. K. wynika iż przez okres jednego miesiąca wynajmował mieszkanie przy ul. (...) w L. oskarżonemu T. G. (1). Jednak nic nie wie o kontaktach oskarżonego T. G. (1) z pokrzywdzonym P. S. . Świadek P. K. wskazał iż nie wie jak wygląda P. S. (k. 21-22 zb. C).

Fakt, że wymienieni wyżej świadkowie precyzyjnie określają zakres swojej wiedzy na temat zdarzeń, w zakresie których Sąd dał wiarę zeznaniom tych świadków, świadczy zdaniem Sądu o braku skłonności do konfabulacji i dążeniu do rzetelnego przedstawienia przebiegu wydarzeń. Zeznania świadków są jasne , dokładne i korespondują z całością materiału dowodowego zebranego w sprawie.

Sąd dał pełną wiarę opinii pisemnej sporządzonej przez biegłego M. R. w dniu 01 września 2015 r. (k. 24 zb. A) oraz uzupełniającej opinii pisemnej sporządzonej przez biegłego M. R. w dniu 05 lutego 2016 r. (k. 102-103 zb. A)

jako jasnym , logicznym i fachowym . Biegły w sposób logiczny w oparciu o całokształt zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego zwłaszcza znajdującej się w aktach sprawy dokumentacji lekarskiej wyciągnął prawidłowe wnioski które zostały zawarte w opiniach pisemnych . Z opinii sporządzonej przez biegłego M. R. w dniu 01 września 2015 r. wynika iż w wyniku zdarzenia z dnia 23 czerwca 2015 r. pokrzywdzony P. S. doznał następujących obrażeń ciała : złamanie przekrętarsowe kości udowej lewej stanowiącego naruszenie czynności ciała lub rozstrój zdrowia na czas powyżej 7 dni w myśl art. 157 § 1 k.k.. Ponadto z opinii tej wynika iż obrażenia u pokrzywdzonego mogły powstać w wyniku przedmiotowego zdarzenia w okolicznościach podanych przez pokrzywdzonego(k. 24 zb. A). Natomiast z uzupełniającej opinii pisemnej sporządzonej przez biegłego M. R. w dniu 05 lutego 2016 r. wynika iż okolicznością bardziej prawdopodobną powstania obrażeń u pokrzywdzonego są okoliczności podane przez P. S. . W opinii biegłego powstanie obrażeń u pokrzywdzonego w ten sposób , że pokrzywdzony uderzył głowa o skrzynki na listy i przewrócił się jest mniej prawdopodobna. W opinii biegłego obrażenia jakich doznał pokrzywdzony P. S. powstały najprawdopodobniej w mechanizmie upadku na lewy bok i uderzenia okolica biodra lewego o twarde podłoże (k. 102-103 zb. A).

Sąd dał w pełni wiarę dowodom z dokumentów , albowiem dokumenty powyższe zostały sporządzone przez funkcjonariuszy publicznych , nie zainteresowanych rozstrzygnięciem w sprawie , a zatem nie mających logicznego powodu , by przedstawiać nieprawdziwy stan rzeczy w dokumentach . Brak jest na tych dokumentach jakichkolwiek śladów podrobienia bądź przerobienia .

Sąd dał ponadto wiarę wszystkim ujawnionym na rozprawie dokumentom. Ich autentyczność i wiarygodność nie była kwestionowana przez żadną ze stron, ani nie stoi w sprzeczności z żadnym innym dowodem, a tym samym nie budzi wątpliwości.

Sąd zważył, co następuje:

Oskarżony T. G. (1) w ramach czynu zarzucanego mu w pkt. 1 zarzutów został uznany za winnego tego że w okresie od dnia 22 czerwca 2015 roku do dnia 19 października 2015 roku w miejscowości L. woj. (...) i w miejscowości T. woj. (...) - (...) dokonał przywłaszczenia pozostawionego w jego samochodzie przez P. S. telefon komórkowy marki H. (...) o wartości 500 zł w ten sposób , że odmówił zwrotu przedmiotowego telefonu na żądanie pokrzywdzonego i przekazał go do użytkowania swojej żonie S. G. (1) , czym działał na szkodę P. S. to jest popełnienia czynu z art. 119 § 1 k.w.

Zgodnie z treścią art. 119 § 1 k.w. kto kradnie lub przywłaszcza sobie cudzą rzecz ruchomą, jeżeli jej wartość nie przekracza 1/4 minimalnego wynagrodzenia, podlega karze aresztu, ograniczenia wolności albo grzywny . Należy wskazać iż artykuł 119 § 1 k.w. tworzy dwa typy wykroczeń - kradzież oraz przywłaszczenie cudzej rzeczy. Oba opisane w treści art. 119 § 1 k.w. czyny zabronione w istocie sprowadzają się do pozbawienia właściciela lub posiadacza rzeczy możliwości wykonywania nad nią władztwa. Zasadnicza różnica między nimi sprowadza się do tego, że w wypadku kradzieży sprawca wyjmuje rzecz z władztwa osoby uprawnionej w celu objęcia nad nią władania. W wypadku przywłaszczenia sprawca nie pozbawia właściciela lub posiadacza władztwa nad rzeczą, ponieważ sam je już sprawuje. Przywłaszczenie nie prowadzi zatem ze swej natury do zmiany fizycznego położenia rzeczy, lecz do zmiany prawnego statusu rzeczy, którą sprawca z chwilą dokonania przywłaszczenia zaczyna traktować jak własną. Czynność sprawcza w odniesieniu do wykroczenia kradzieży została określona nazwowo („kradnie”). Znamię to należy wyklądać w odniesieniu do art. 278 § 1 k.k. (przestępstwo kradzieży). Ten ostatni przepis stanowi, że kradzież polega na zaborze cudzej rzeczy w celu jej przywłaszczenia. Czynność wykonawcza zatem sprowadza się w wypadku kradzieży do zaboru rzeczy. (za Komentarz do art.119 kodeksu wykroczeń (Dz.U.07.109.756), [w:] M. Mozgawa (red.), M. Budyn-Kulik, P. Kozłowska-Kalisz, M. Kulik, Kodeks wykroczeń. Komentarz, LEX, 2009, wyd. II.) .

W powyższej sprawie oskarżony T. G. (1) wypełnili wszystkie znamiona wykroczenia z art. 119 § 1 k.k. opisanego w pkt. 1 wyroku . Oskarżony T. G. (1) w okresie od dnia 22 czerwca 2015 roku do dnia 19 października 2015 roku w miejscowości L. woj. (...) i w miejscowości T. woj. (...) - (...) dokonał przywłaszczenia pozostawionego w jego samochodzie przez P. S. telefon komórkowy marki H. (...) o wartości 500 zł. Następnie oskarżony T. G. (1) przekazał ten telefon komórkowy marki H. do użytkowania swojej żonie S. G. (1) . Fakt ten wynika z zeznań świadka P. S. (k.

1-2 , k. 48-49 , k. 60 i k. 93 zb. C oraz k. 63-64) i S. G. (1) (k. 35-36 zb. C) oraz częściowo z wyjaśnień oskarżonego T. G. (1) (k. 82-85 zb. A i k. 20-21) w zakresie jakim Sąd dał im wiarę . Należy wskazać iż świadek S. G. (1) w swoich zeznaniach nie potwierdziła faktu iż jej mąż kupił ten telefon od pokrzywdzonego P. S. za kwotę 500 zł , jak twierdził oskarżony w swoich wyjaśnieniach . Podnieść należy iż przywłaszczenie wymaga działania w zamiarze bezpośrednim kierunkowym postąpienia z cudzą rzeczą, tak jakby się było jej właścicielem . Sprawca przywłaszczenia musi więc zmierzać do zatrzymania cudzej rzeczy lub innego mienia (prawa majątkowego) dla siebie lub innej osoby bez żadnego do tego tytułu (tak wyrok Sądu Najwyższego z dnia 6 I 1978 r., V KR 137/77, OSNPG 1978, nr 6, poz. 64). Działania oskarżonego T. G. (1) spełniało te przesłanki .

Należy zauważyć iż granicę oddzielającą wykroczenie od występku przywłaszczenia wyznacza wartość przedmiotu czynności wykonawczej, która w przypadku wykroczenia nie może przekraczać 1/4 minimalnego wynagrodzenia (kwotę 500 zł od dnia 01 stycznia 2017) . Przepięstwo kradzieży określone w art. 284 k.k. ma swój odpowiednik w art. 119 k.w., a granicę między tym przestępstwem i tym wykroczeniem jest wartość rzeczy będącej przedmiotem czynu.

Tym samym wina oskarżonego T. G. (1) odnośnie popełnienia czynu z art. 119 § 1 k.w. opisanego w pkt. 1 wyroku nie budzi wątpliwości.

Natomiast przepis art. 157 § 1 k.k. stanowi iż, karze podlega , kto powoduje naruszenie czynności ciała lub rozstrój zdrowia , inny niż określony w art. 156 § 1 k.k. . W treści art. 157 § 1 k.k. określony został jeden z typów spowodowania naruszenia czynności narządu ciała lub rozstroju zdrowia, innego niż określony w art. 156 § 1 k.k. . Kodeks karny dzieli te „inne” naruszenia czynności narządu ciała lub rozstroju zdrowia na dwie kategorie, przyjmując za kryterium podziału okres trwania naruszenia narządu ciała lub rozstroju zdrowia „dłużej niż 7 dni” i „nie dłużej niż 7 dni”. Można więc na tej podstawie wyróżnić, obok ciężkiego uszczerbku na zdrowiu, o którym jest mowa w art. 156 k.k. , średni uszczerbek na zdrowiu, trwający dłużej niż 7 dni (art. 157 § 1 k.k.) oraz lekki uszczerbek na zdrowiu, trwający nie dłużej niż 7 dni. Podział uszczerbków na zdrowiu w art. 157 k.k. na średnie i lekkie odgrywa rolę przy kwalifikacji typów popełnionych umyślnie. Przedmiotem ochrony w przypadku przestępstw określonych w art. 157 § 1 k.k. jest zdrowie . Przepięstwa określone w art. 157 § 1 k.k. , popełnione w formie działania, mają charakter powszechny, tzn. mogą być popełnione przez każdego. Z uwagi na to, że są to przestępstwa skutkowe, w formie zaniechania mają charakter indywidualny - mogą być popełnione tylko przez osobę, na której ciążył prawny, szczególny obowiązek zapobiegnięcia nastąpienia uszczerbku na zdrowiu. Skutek określony w art. 157 § 2 k.k. oddziela od skutku charakteryzującego typ czynu zabronionego opisanego w art. 157 § 1 k.k. okres trwania naruszenia czynności narządu ciała lub rozstroju zdrowia nie dłużej niż 7 dni.

Przepięstwo określone w art. 157 § 1 k.k. może być popełnione umyślnie zarówno z zamiarem bezpośrednim, jak i z zamiarem wynikowym. Konieczne jest również w wypadku przestępstwa określonego w art. 157 § 1 k.k. sięgnięcie do konstrukcji zamiaru ogólnego. Sprawca nie musi uświadamiać sobie i na przykład chcieć, aby spowodowany przez niego uszczerbek na zdrowiu trwał dłużej niż 7 dni albo nie dłużej niż 7 dni. Wystarczy, dla przyjęcia realizacji znamion typu określonego w art. 157 § 1 k.k. , że sprawca chciał albo przewidując możliwość na to się godził, że spowodowany uszczerbek na zdrowiu nie będzie lekki. Natomiast warunkiem odpowiedzialności z art. 157 § 2 k.k. jest zaistnienie jakiegokolwiek uszkodzenia ciała lub rozstroju zdrowia . Nieznaczące ślady na ciele np. niewielkie siniaki czy zadrapania nie stanowią uszkodzenia ciała i nie uzasadniają kwalifikacji z art. 157 k.k..

W powyższej sprawie oskarżony T. G. (1) swoim zachowaniem wypełnili wszystkie znamiona czynu zabronionego z art. 157 § 1 k.k. opisanego w pkt. 2 zarzutów . Oskarżony T. G. (1) w dniu 23 czerwca 2015 roku w miejscowości L. , województwo (...) , spowodował u P. S. obrażenia ciała w postaci złamania przezkrętarzowego kości udowej lewej . Działanie oskarżonego T. G. (1) polegało na tym że podczas kłótni w lokalu mieszkalnym przy ul. (...) w L. kilka razy popchnął pokrzywdzonego P. S. i przewrócił go na podłogę w przedpokoju , po czym kopał go po nogach i w okolicy miednicy , a następnie podniósł pokrzywdzonego P. S. za ubrania , przeciągnął z mieszkania na klatkę schodową i oparł go o ścianę . Fakt ten wynika wprost z zeznań świadków : P. S. (k. 1-2 , k. 48-49 , k. 60 i k. 93 zb. C oraz k. 63- 64), R. N. (k. 99 zb. C) i A. M. (1) (k. 50, k. 89-90 zb. C i k. 33- 34) , w zakresie jakim Sąd dał im wiarę . Należy wskazać iż z opinii sporządzonej przez biegłego M. R. w dniu 01 września 2015 r.

wynika iż w wyniku zdarzenia z dnia 23 czerwca 2015 r. pokrzywdzony P. S. doznał następujących obrażeń ciała : złamanie przekrętarsowe kości udowej lewej stanowiącego naruszenie czynności ciała lub rozstrój zdrowia na czas powyżej 7 dni w myśl art. 157 § 1 k.k. Ponadto z opinii tej wynika iż obrażenia u pokrzywdzonego mogły powstać w wyniku przedmiotowego zdarzenia w okolicznościach podanych przez pokrzywdzonego(k. 24 zb. A). Natomiast z uzupełniającej opinii pisemnej sporządzonej przez biegłego M. R. w dniu 05 lutego 2016 r. wynika iż okolicznością bardziej prawdopodobną powstania obrażeń u pokrzywdzonego są okoliczności podane przez P. S. . W opinii biegłego powstanie obrażeń u pokrzywdzonego w ten sposób , że pokrzywdzony uderzył głową o skrzynki na listy i przewrócił się jest mniej prawdopodobna. W opinii biegłego obrażenia jakich doznał pokrzywdzony P. S. najprawdopodobniej w mechanizmie upadku na lewy bok i uderzenia okolica biodra lewego o twarde podłoże (k. 102-103 zb. A). Opinie te potwierdzają prawdziwość wersji zdarzeń przedstawioną przez świadka P. S. w jego zeznaniach w zakresie jakim Sąd dał im wiarę . Należy również zauważyć iż świadek A. M. (3) zaprzeczył był świadkiem że zdarzenia polegającego na tym iż pokrzywdzony P. S. w jego obecności sam uderzył głową o skrzynkę na listy a następnie upadł na podłogę klatki schodowej jak twierdził oskarżony T. G. (1) w swoich wyjaśnieniach . Z zeznań świadka A. M. (3) wynika kategorycznie iż gdy wracał ze spaceru z psem na klatce schodowej obok swoich drzwi zobaczył leżącego pokrzywdzonego P. S. , który poprosił go żeby wezwał pogotowie bo oskarżony T. G. (1) złamał mu nogę i wyrzucił z mieszkania . Ponadto należy wskazać iż z opinii biegłego M. R. w dniu 01 września 2015 r. nie wynika by pokrzywdzony P. S. odniósł jakikolwiek obrażeń głowy (k. 24 zb. A), który musiały by powstać w sytuacji gdyby ten uderzył sam celowo o skrzynkę na listy.

Z tych względów zarówno okoliczności sprawy , jak i wina oskarżonego T. G. (1) co do popełnienia przez niego czynu z art. 157 § 1 k.k. opisanego w pkt. 2 zarzutów nie budzą wątpliwości .

Wymierzając oskarżonemu karę Sąd wziął pod uwagę zarówno okoliczności obciążające jaki i łagodzące.

Niewątpliwą okolicznością obciążającą jest duży stopień społecznej szkodliwości popełnionych przez oskarżonego T. G. (1) czynów przejawiający się w charakterze naruszonego przez oskarżonych dobra oraz okoliczności działania oskarżonych. Oskarżony naruszył bowiem dobro chronione prawem jakim jest cudze mienie oraz życie i zdrowie człowieka . Ponadto okolicznością obciążającą wobec oskarżonego T. G. (1) był fakt że był wielokrotnie karny (k. 70) .

W powyższej sprawie Sąd nie stwierdził istnienia okoliczności łagodzących wobec oskarżonego T. G. (1) .

Orzekając o karze Sąd wymierzył oskarżonemu T. G. (1) za czyn z art. 119 § 1 k.w. opisany w pkt. 1 wyroku karę grzywny w kwocie 500 (pięćset) złotych , zaś za czyn z art. 157 § 1 k.k. karę 8 (ośmiu) miesięcy pozbawienia wolności .

Sąd uznał , iż grzywna w wysokości 500 zł orzeczona w pkt 1 wyroku jest adekwatna do stopnia społecznej szkodliwości czynu popełnionego przez oskarżonego T. G. (1) . Wymierzenie oskarżonemu T. G. (1) kary grzywny w wysokości 500 zł spełni zarówno cele zapobiegawcze i wychowawcze , jakie winny być osiągnięte w stosunku do oskarżonego .

Natomiast orzeczona w pkt. 2 wyroku wobec oskarżonego T. G. (1) kara 8 miesięcy pozbawienia wolności spełnia wymogi zarówno prewencji indywidualnej jak i generalnej, a także odpowiada stopniowi zawinienia i społecznej szkodliwości czynu. Winna spełnić wobec oskarżonego funkcję wychowawczą i powstrzymać ich w przyszłości od popełnienia podobnych czynów. Na wymiar kary miał wpływ sposób działania oskarżonego T. G. (1) podczas popełnienia zarzucanego mu czynu . Zawieszenie w powyższym przypadku kary pozbawienia wolności przy zastosowaniu przepisu art. 4 § 1 k.k. nie spełniłoby funkcji prewencji indywidualnej , ani wychowawczej w stosunku do tego oskarżonego (czyn popełniono 23 czerwca 2015 r.) . Ponadto oskarżony T. G. (1) był wielokrotnie karany co miało wpływ na wymiar kary pozbawienia wolności. Należy zauważyć iż tylko bezwzględna kara pozbawienia wolności może skłonić oskarżonego T. G. (1) do refleksji nad swoim zachowaniem i powstrzymać go od popełnienia w przyszłości podobnych przestępstw. Kara ta winna spełnić przede wszystkim wobec oskarżonego T. G. (1) funkcję represyjną .

Na podstawie art. 46 § 1 k.k. Sąd wobec skazania za czyn opisany w pkt. 2 wyroku zasądził od oskarżonego T. G. (1) na rzecz pokrzywdzonego P. S. zadośćuczynienie za doznaną krzywdę w kwocie 5000 (pięć tysięcy) złotych. Określając wysokość zadośćuczynienia za doznaną krzywdę Sąd wziął pod uwagę charakter obrażeń jakie odniósł pokrzywdzony i wpływ tych obrażeń na funkcjonowanie pokrzywdzonego po tym zdarzeniu (k. 61 zb. A) . Nałożenie

na oskarżonego obowiązku zapłaty na rzecz pokrzywdzonego zadośćuczynienie za doznaną krzywdę ma zrealizować wobec oskarżonego cele wychowawcze i powstrzymać go od popełnienia w przyszłości podobnych przestępstw.

O kosztach procesu Sąd orzekł na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. i zwolnił oskarżonego T. G. (1) w całości od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych biorąc pod uwagę dochody oskarżonego i jego sytuację rodzinną .

Z uwagi na powyższe Sąd orzekł jak w wyroku.